

Döbling

Ilia Mihálynak

„S nem különben, mint a” kiégő üstököscsillag iszonyú forgásában se határt se utat nem tart, de mint átok a” végtelen üregben maga magát emésztí 's napsystemákat rendít meg, úgy bolyong célí 's törvény nélküli a hazátlan, hiv jobbágyokat csábít el, meglegedett polgárba nyugtalan bizalmatlanságot önt: 's végre maga kétségbe esvén nem ritkán önkézivel végzi örömtelen éltét.”

(Széchenyi István: Hittel)

„Vannak, akik azt mondják: az ember ebben az életben sohasem tudhatja, vajon halála után elkárhozik-e, vagy sem, én sem tudhatok tehát semmit előre. Ezeknek azonban ezt válaszulom: megnyílt előttem az ég, és az Orion csillagképében ugyanolyan világosan olvashattam, mint a saját lelkiismeretemben, hogy én itt a földön meztelenül, a végső kétségbeesésben, a saját szennyemben fogok elrohadni és tönkremenni, hogy a másvilágon az örök kínra ébredjek, s ezeket a kínokat nem a kicsiny Föld, hanem a csillagok és a világmindenség dimenzióihoz mérten fogom szenvedni egyre növekvő mértékben, amihez képest a saját nyelvem kiharapása valóóságos gyönyörnek számítana. Ó, Isten, miért is születtem én, nyomorúságos féreg, miért is emelkedtem ki a semmiből?”

(A döblingi önvallomásokból)

I

Éjszaka van magamra hagytak végre az orvosok az ápolók sehol körülnézhetek Döbling ez vagy Magyarország vagy a Döbling-Magyarország-Pokol

Csend van tán Isten elharapta nyelvét csillag sem csikordul tengelyén hallgass te is aludj Széchenyi István legnagyobb magyar szerencsétlen gazfi én

Beh jó hogy el van zárva minden ablak beh jó hogy itt benn minden óra áll míg így marad nem félközhet be hozzám a park ösvényein settenkedő halál

Éjszaka van magamra hagytak végre az orgyilkosok árulók sehol körülnézhetek Döbling ez vagy Magyarország vagy a Döbling-Magyarország-Pokol

II

Aludj aludj ne ébredj fel soha a hold ezüstlő ingalapja lassan lengjen csak a részvételen magasban tebenned végre minden óra áll nem láthatod hol erdővel sötétlik mint ágyékszörzettel a láthatár megnyílt a menny és méhéből kihullott s már éhesen bög a kiseded halál nem hallod mert számodra nincs halál hallgass csak és szorosra zárd a szádát különben belső éjed szereteárad és nem lesz többé napja a világnak nyugodj meg Döbling anyaméh s te a Sátán magzata el ne hagyd soha csak ringatózz az alkony vérpáros homályában megszületned tilos aludj a percek gyertyái kioltva Döbling vén embriója és boldondja aludj aludj felébredned tilos

III

Mióta ülök e karszékben nem tudom Magyarország nincs többé már csak bennem él ülök hát mozdulatlanul nehogy elrebbentsem folyóit a havasok cukorsüvegét föl ne nyalják a hajnalok ülök csak mozdulatlanul a függönyök elvonva nem hallhatom a závarzatok zörgését ülök csak és ringatózom mint egykor rosszul ácsolt tutajon az Al-Dunán bolond-sityakom félreccapva hetykén ülök és ülök a holdfény hágcsoja előtt csak fel kellene állnom s megindulhatnék fölfelé elhagyhatnám örökre e világot e poklot ám én szólítom szolgálmat még szorosabbra azt a függőnyt ne lássak semmit ne lássam a semmit mi is lehetne még az ablakon túl Mint a kiégő üstökös mely iszonyú forgásában se határt se utat nem tart de átokként a végtelen ürben maga magát emésztve nap-rendszereket rendít meg úgy bolyongnak cél s törvény nélküli a hazátlanok most én is így bolygok fényt vérző csillag és iszonyú csóvám forog forog

Mi is lehetne még az ablakon túl ne lássak semmit ne lássam a semmit még szorosabbra azt a függőnyt szólítom szolgálmat a világot a poklot elhagyhatnám örökre és megindulhatnék fölfelé a holdfény hágcsoján csak fel kellene állnom s csak ülök és ülök bolond-sityakom félreccapva hetykén s ringatózom mint egykor rosszul ácsolt tutajomon az Al-Dunán s nem hallom a závarzatok zörgését felnyalják a hajnalok a havasok cukorsüvegét elrebbentették folyóimat Magyarország csak bennem él nincs többé nem tudom mióta ülök e karszékben iszonyú forgásomban se határt se utat nem tartva magam magamat emésztve cél és törvény nélküli bolyongva mint kiégő csillag Isten eldobott kesztyűjét csóvámát vonszolva a végtelen ürben mozdulatlanul ülök csak ülök karszékemben és szemem lezárva ajkaim lezárva

IV

Egy hosszú-hosszú kátránnyal befestett deszkakerítés és előtte a sikkátor emyedt magatehetetlen porában futkározó kutya

Sovány gacsos lábak fakóvörös szőr emyővázként nyíló-csukódó bordák Nápolyban láttalak vagy Debrecenben te loholtál le és föl Magyarország

Mit kutakodtál boldogabb fogakkal lerágott Európa-csontokat szaglásztaid félszegen az éjszaka kátrányával bemázolt Mennysország-falat

De rés sehol de rés akkorka sem amin egyetlen csillag fénye át-türemlik szűkölünk csak Európa küszöbeitől elvert kutyák

Rohangásztál le-föl míg meg nem untad mindegy Nápolyban-e vagy Debrecenben aztán elült a fölvert fénytelen por elkullogtál a szűrkületben

V

Döbling Döbling éjfél ut az óra összeér két villám-mutatója Döbling Döbling Döbling dől a zápor reszket a föld varangy-iszonyától megrázkódik holtjait kihányja csontszilánk-eső zuhog a tájra Döbling Döbling éjfél ut az óra összeszikrázik két mutatója bokor-csontparipát regulázva lovagol az erdők őszi váza hadonásznak ördögmancsok ágak angyalhaj-viharba markolásznak Döbling Döbling Döbling dől a zápor reszket a föld varangy-iszonyától poklok és a mennyek összezsapnak villám reccsen és kettéhasadnak felhő-angyalingek angyalborda-xilofont ver a sátáni horda harangszoknyák alá nyúl a dógnép kitépi a kongás ágyékszörét Döbling Döbling éjfél ut az óra összeforr két villám-mutatója súlyos kriptafedelét a holdnak félrehengerítették a holtak s mélyéből sívalkodva kitérnek az Orion-csillagbeli szörnyek előzőnlük a levert vidéket Haynau- és Bach-pofájú rémek Döbling Döbling Döbling dől a zápor függöny lebben ablakom kitarul s bandái a felbőszült dögöknek orromat fricskézák körül pörögnek s óbégatnak te tetted te tetted te aki e népet fölemelled tenkezeddel sírba is te lökted Döbling Döbling éjfél ut az óra csótányként bagzik két mutatója s míg összetapadnak bűdös kéjben seregek rohamoznak az éjben ágyú morran és dörög a dobbőr jönnek föld alól és fellegekéből a vetések lángtalppal taposva sercegve ég az Isten-borosta Döbling Döbling Döbling dől a zápor csárdás döng a föld-ég reng a táncból röpülnek a párok vígan ropja akasztott emberrel a bitóba dübörög a csárdás lángban állnak villámsújtva a nagycenki hársak Döbling Döbling éjfél ut az óra elszenesedik két mutatója Döbling Döbling Döbling dől a zápor megrázkódom varangy-iszonyától Döbling Döbling megszokott az Isten pisztolyon az ujjam mint kilincsen Döbling Döbling Döbling angyalborda-xilofont ver a sátáni horda Döbling Döbling köröttem pörögnek Haynau- és Bach-pofájú szörnyek Döbling Döbling Döbling dől a zápor dübörög a tánc a deszka lángol Döbling Döbling összekapaszkodva angyalal az ördög ropja ropja Döbling Döbling Döbling körbefognak s óbégatnak rémek és a holtak te tetted te tetted és röhögnek fölemelled sírba is te lökted zápor dől a pokol tüze lángol

LUCSOK S PERNYE MARAD A VILÁGBÓL

VI

Mióta ülök e karszékben nem tudom elmúlt az éj és elszállt a vihar virrasztásommal Isten mit akar azt sem tudom életem vagy álmodom és csigaként tapogatózva lassan mászik már elnyűtt függőnyeimen a hajnalfény a nyálkás fürtelem s minden a megszokott elunt alakban írószeres s a könyvek elunt dobálva az asztalon a pohár peremére mint tüdőbeteg felkőhögött vére vörösbor szárad sarkukig kitarva az ablakaim de már nem az éj poklára nyílnak messze-messze jár a zivatar a kísértő halál s nincsen pokol mert nincsen semmi sem nem fegyver csörren és nem ló dobog nap-zsándár váltja csak hold-silbakot nincsen pokol mert pokolibb a menny

Mióta ülök e karszékben nem tudom már elhalványult rég az Orion elszállt az éj elmúlt a zivatar virrasztásommal Isten mit akar virrasztásommal Isten mit tehet aludnék már s tudom hogy nem lehet vén embrió Döbling méhébe zárva ki szülhet engem újra e világra

Mint a kiégő üstökös mely iszonyú forgásában se határt se utat nem tart de átokként a végtelen üregben magát emésztve halad kiégő csillag ezt az aluvó naprendszert újra megrendítenéd aludj inkább és hunyj ki jeltelen amíg a virradat vörös csuklyás bakó az égi vérpad grádicsára lép

(1983)